

— Дѣчица, дайте ми малко хлѣбецъ. Отзара троха не съмъ хапвалъ.

— Този е коледния ни хлѣбъ, — казалъ Иенсъ, — азъ и сестричето ми съ радостъ бихме ти го дали, но мама и татко? . . . — И тѣ, вѣрвамъ, нѣма да се сърдятъ . . .

И той разчупилъ хлѣба на двѣ и далъ половината на стареца.

— Богъ да ви благослови! — казалъ старецътъ и поелъ хлѣба. — Значи днесъ ще се нахранимъ съ бабата Ние сме толкова бѣдни, че нѣма що въ уста да туримъ, нито пъкъ трохица да хвърлимъ на бѣднитѣ птиченца . . .

— Слушай, Инге, — казалъ Иенсъ на сестричето си, — дай му и другата половина за бабата. Татко и мама нѣма да ни се каратъ.

И Инге веднага подала останалата половина на стареца и казала:

— Вземи, дѣдо, този хлѣбъ за бабичката си. Ние у дома имаме другъ хлѣбъ.

— Охъ, какво щастие! — извикалъ старецътъ. — Нека Богъ стократно ви награди за това добро!

Той изтрилъ сълзитѣ отъ очитѣ си и тръгналъ полека-лека изъ гората и скоро се скрилъ отъ очитѣ имъ. А дѣцата весело си продължили пътя за дома.

Почнало да се стъмнява. На небето изгръбли свѣтлигъ звѣздички и въ гората станало по-свѣтло.

— Вижъ, Инге, — казалъ Иенсъ, — Дѣдо Господъ си запали елхичката . . . затова стана и свѣтло на земята.

— Да, да! — отговорила Инге. — Ахъ, по-скоро да стигнемъ дома . . . Колко весело ще е сега въ къщи! Нищо, че нѣма да занесемъ коледенъ хлѣбъ: месо нали имаме? . . .

Но не изказала това и насрѣща ѝ излѣзла изъ дърветата бѣдно облѣчена жена, дошла при тѣхъ и казала:

— Ахъ, дѣца! Дайте ми нѣщичко! . . . Дома дѣтето ми лежи болно и гладно! . . . Да има поне малко месо, да му сваря супа, и то ще оздравя и ще се развесели.

— Какво ще кажешъ Инге? — обърналъ се Иенсъ къмъ сестра си. — Да ѝ дадемъ ли нашето месо? Ние, слава Богу, сме сити, а и мама и татко нѣма да ни се сърдятъ . . . Тѣ ще се зарадватъ, като научатъ какво сме направили.

— Вземи, бабо, това месо, — казала Инге, като подала кошницата съ месото на бабата. — Ние и безъ него сме добръ. Ние винаги сме сити.

— Ахъ, милчикитѣ! Ахъ хубавичкитѣ дѣца! — извикала съ сълзи на очи бабата . . . Какви добри родители, щомъ сж ви научили да се смилявате надъ бѣднитѣ хора! . . . Нека Богъ ви благослови! . . .

И тя си тръгнала по пътя, а дѣцата забързали къмъ дома си. Струвало имъ се, че носятъ нѣщо много скъпо и